

מסורת הש"ס

א) בקרא מימי נדיה
הקצתו, ב) מרחק ימי,
ג) גיל יוקם, ד) נכרית
ו: ע"ש, ז) פסחים ק"ט.
ח) ג' מילת, ט) ג' מילת
לא רוקח וכן כל שיש מילת
בכ"ס רש"י פסחים ק"ט.
י) ג' ע"ש, י"א) ע"ש
י"ב) ע"ש, י"ג) ע"ש
י"ד) ע"ש, י"ה) ע"ש
י"ו) ע"ש, י"ז) ע"ש
י"ח) ע"ש, י"ט) ע"ש
כ) ע"ש.

מוסף רש"י

שאין בחולקת. שהיה משה
מחור לחימה להשלים
בכ"ס רש"י במדבר פ"ב י"ג.
די עושרו של קרח. שעל
יד רוב ממטו נהגה
והיה מן טעם רש"י
פסחים ק"ט. שהעמידו
על רגליה. שמתחיל לו
דיקא, י"ב י"ג מילת
ש"ס רש"י פסחים ק"ט.
וקולפי. פסחים ק"ט
כ"ג סדר ד"ר רש"י פסחים
גדלי. של מילת של
עוד נשאלה על כ"ס
ומוריס ומילת (שם)
ואפ"כ משה ג' מילת
פסחים ק"ט רש"י פסחים ק"ט
בריא גי' ג' מילת
ס' לאין משה י"י
לפ"ס חזקוני פ"ג י"ד.
מקום נחבדו להם. לאין
גיה. כמו (דברים ט)
ונגרות כמים (ויג'ה)
י"ד. כ"ט. כ"ט. כ"ט.
(במדבר טו) ותבקע
הארצה שבר וגו' ורש"י
כ"ב ע"ד. ק"טרא. ע"ש
(שם). שקל ג' בכ"ס
ד"מרא. שקל ג' חמ' זמר
ושלח נחם (שם).
א"ח. היה בני ג' ע"ש
שערי נחם (שם). אצ"ת.
הסת ושמע (שם). רד"ו
קאמרי הב' ש"ר י"ד
ח"ס שאלה (שם).

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

ק"י

עין משפט
נר מצוה

ל"א ב ג ד מ"י פ"ה
מכל מ"ה ח"ל ב' ס' ס' ס'
ע"ש י"ט ט"ז י"ד י"ב
רמ"ג ע"ש י"ג

תורה אור השלם

- 1. ויאמר שמשון תמות נפשי עם פלשתים ויש כבה ויפול הבית על העמודים ויגל על כל העם אשר בו ויהי המוות כאשר הביט במוטו רביס מאשר הביט בחייה שמוס' טו ל
- 2. הכמות נשים בנקה ביקה ואולת ביקה מרהטו: משילי י"א
- 3. ויקמו לפני משה ואנשיה מבני ישראל החמישים וקאמרו ישיא עדה קראי מועד אנשי שם: במדבר טו ב
- 4. וישמע משה ויפל על פניו: במדבר טו ד
- 5. וקראו למשה במדנה לאהרן קדוש יי: ה"ל י"ט טו
- 6. ומשה יקח את האהל ויקנה לו מרחץ למחנה הירקן מן המדנה וקרא לו אהל מועד ויהי כל מושק יי י"ב אל אהל מועד: אשר מרחץ למחנה: שמות טו ז
- 7. ויקם משה וילך אל דתן ואבירם וילכו ארצו וק"י ישראל:
- 8. וקרח לבני ישראל למען אשר לא יקרב אשר יי אשר לא מועד אהרן דא' אלקיס קטרת לפני יי ולא יהיה בקרח וכעורו כאשר דבר יי משה לו: במדבר יו ז
- 9. ויאמר יי לו עור הבא נא דרך בתיך ויבא יי ובידו ויוצא דגה יי מוצרת כסלני: שמות יז ז
- 10. ויזבח ארניהו יאן וק"י ומריא עם אבן והחלת אשר אצל עין רגל ויקרא את כל אחיו בני המדבר ולכל אנשי יהודה עבדי המלך: מלכים א א ט
- 11. מוז רעב ולחמי רשף וקטב מריא ושן בהמות אשלח עם נחמת וחלי עפר: דברים לב כו
- 12. ובני אליאב נמואל ודן ואבירם יאא דתן ואבירם קראי העדה אשר היו על משה ועל אהרן כעדה קרח בהצותם על יי: במדבר כו ט
- 13. והיה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את יי ויקדש עם: במדבר כז יג
- 14. ויאמר משה בתי יי לכם בערב ק"ש לאכל ולחם בבקר לשיבע בשמע יי את הלהטים אשר אתם מליים עליי ונתנו מה לא עלינו מלתחים כי על יי: שמות טו ח
- 15. ודבר העם באלהים ובמשה לקח העליתו ממריים למות במדבר כי אין לחם ואין מים ונפשנו קצת בלחם הקליל: במדבר כא ז
- 16. יש רעה חלה ראיתי חת השמש עשיר שפור לבועלי לרעהו: קה"ל ה יב
- 17. ואשר עשה לדתן ואבירם בני אליאב בן ראובן אשר פצתה הארץ את פיה ותבלעם ואת כחיהם ואת אהליהם ואת כל היקום אשר ברגליהם בקרב כל ישראל: דברים י"א ז
- 18. ותפתח הארץ את פיה ותבלע אתם ואת כחיהם ואת אהליהם ואת כל היקום אשר ברגליהם בקרב כל ישראל: דברים י"א ז
- 19. ותפתח הארץ את פיה ותבלע אתם ואת כחיהם ואת אהליהם ואת כל היקום אשר ברגליהם בקרב כל ישראל: דברים י"א ז
- 20. ואש יבאה מאת יי ותאכל את החמשים וקאמרו איש מקריבו הקטרת: במדבר טו ז
- 21. שמש ירח עמד וכלה לאור חצוק ילכו לנגה ברק וצויה: חבקוק ג א
- 22. ואם בריאה יבא יי ופצתה הארצה את פיה ובלעה אתם ואת כל אשר להם וירדו ויהי שאלה וירעם כי נאצו האנשים והאלה את יי: במדבר טו ז
- 23. מה שקנה הוא שינה ומה ששעשה הוא שיעשה ואל כל ק"ש תחת השמש שקלה א ט
- 24. ובני קרח לא מוה: במדבר כו ז

מת: ולא קרם. ר"נ היו לבד קרם דכתיב חמשים ומאתים מחמת ואלה ואהרן איש מחמתו (במדבר טו): מן הכלועים ומן השרופין היה. שנשפפה נשמתו ונזף קיים ונחמ"כ נחגלגל עד מקום הכלועין ונבלע דכתיב נשפפה נשמתו (שם טו) ותבלע אותם ואל קרם עמהם. ור"י וימן דלמך לא מן הכלועין ולא מן השרופין דריש ליה להאי ואל קרם לאמריו ואל קרם נמוה העדה כמנפשה: וקרם כדריהו. מדכתיב ותאכל את החמשים ומאתים איש מקריבו הקטרת וקרם ממקריבי מחמת ואלה ואהרן איש מחמתו. הקטרת היה דכתיב חמשים ומאתים מחמת ואלה ואהרן איש מחמתו. י"ר ואל לרבות קרם עמהם: שמש איש עמד וכו'נל. לעיל מיעיה כתיב ותבקע ארץ נשעת נקיעת הארץ שנבלעו נקיעת שמש וירח עלו לאתו רקיע ששמו זכור ואמר להקב"ה אל אי אתה עושה דין לנך ממתי מקרם ועדתו: לא נלא. ונאיר לעולם: ככבודי לא מחי'ס. שהרי ככל יום מלכי מודה ומעבד נשעה שמניחין שרמין כבאמס שממחיסין לחמה: והאידנא לא נפקי עד דמחו לכו. שכן גזר עליהם המקום קן שמעתי. ל"א והאידנא לא נפקי מאחר שא"ו שהקיד הקב"ה עליו שלא מיחו לכבודו עד דמחו לכו לא נפקי ששמו לכבוד המקום על בני אדם שממחיסין לשמש וירח: אין כל חדש סתם פסוק. ואל גיהנם לא אכרע עד שהיה שעתא הוא ליה חדש: לקרובי פסחה. שיקרב פסחה של גיהנם ותפתח הארץ נמקום שהן: נכחל. מלשון (ישעיה מ) עיר נצורה. הקולן להן הקב"ה מקום נבזה שלא העמיקו כל כך נביהם ולא ממו: עיינא. סוחר ישמעאל: כלועי. מקום שנחלעו לשם עדת קרח: כועא. ראה נקב שממנו י"א עין: נכבא. נוח: אמש'ים. שהם אומה נמים. לטון (כרכות ד' יד): משי ידיה: (וכל שלשים יום. חזון נביהם ועולה לשם): פ"ל

ספרה למו"ס. שעה רשבה על פתח הבית כל מי שהיה בא לקרוא רואה ראשה פרוצ וחזר: מעשר. ראשון לשקלינו ארון אמר הכו מד מ' לכה: דגיון למויכו. דכתיב (במדבר ח) והעבירו מער על וכל נכרם ומשק כנס כליו חמס שוטים: ככופסא. רעי כמו נטולה דכופסא דלמך לעיל (דף מה:). כגלל הוא חמס השונים נעניו: עינא י"ב. עין נמן כשעריכס כדי שלא יהא כנס זורה כמותו: אמר לה. קרם איזו נמי משה עלמו נלה כל שערו: כיון דכולא רכוסא ידידי הוא. אינו מושג אל גילה עלמו דקאמר לנפשיה תמות נפשי עם פלשתים אגוז שערי כמותם ומה לי בכך סהם מקיימין אפילו מה שאני משקן לשקון אגוז עכשיו כמותם כדי להפיק דעתם: ועוד דקאמר לכו. עשו פמיל תכלת גד' כנפות הכגד ואי ס"ד תכלת חזוב מפני מה לא ילמך לשעות כל הכגד כולו תכלת: אפי' גלימא דפסלחא. קח לך נגדים של תכלת וכשניהם לכולנו ממיחך וכסה בהן נכח"מ אלו: ומכרונך: קנא לא אשטו. אל (הקטר) [תקטרין] עם משה. קני י"א מחון למחנה שלא שיהיה עור: מלך שאין מחוין כמחלוקת. שמחל על כבודו והוא עלמו הלך לנטל מחלוקת: חולק על רבו. חולק על ישיבתו: אשר הו על משה ועל אהרן כעדה קרם ככלועים על ה'. מנלה עליהם הכתוב כלו היו חולקים כלפי שכניה: מריבא. מרג וקטרה לפטעל נגדו נדכר'ס: מפרסס. אמר על רבו שנהג לו מדה ככונה ומדת אכזרית: מפרסה. מחפה עליו דכר'ס: מקלידי. מפתחות: וקולפי. והמנעול'ס של עור היו ואפ"כ היו שלש מאות פרות טעונות. ל"א דגלגל לזוך שקיס והמלופין וכסין של עור היו: לא מן הכלועין ולא מן השרופין. אלף כמנפשה

ווחלי עפר אמר רב חסדא ר"כ כל החולק על רבו כחולק על השכינה שנאמר ברבי חנינא ר"כ העושה מריבה עם רבו כעושה עם שכניה שנאמר ר"כ מההו מן מריבה אשר רבו בני ישראל (על) [את] ה' א"ר חנינא בר פפא ר"כ המתרעם על רבו כאילו מתרעם על השכינה שנאמר ר"כ עלינו תלונותיכם כי (אם) על ה' א"ר אבהו ר"כ המהרהר אחר רבו כאילו מהרהר אחר שכניה שנאמר ר"כ וידבר העם באלהים ובמשה עושר שמור לבעליהם לרעהו אמר ר"ל זה עושרו של קרח ואת כל היקום אשר ברגליהם אמ"ר אלעזר זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו ואמר רבי לוי משיי ג' מאות פרות לבנות היו מפתחות של בית גנוי של קרח וכולהו אקלידי וקולפי דגילרא אמ"ר חמא ברבי חנינא ג' מטמוניות וסוף במצרים אחת נתגלתה לקרח ואחת נתגלתה לאנטונינוס בן אסירוס ואחת נתגלתה לקרח ולא יוחנן קרם לא מן הכלועים ולא מן השרופין לא מן הבלועין דכתיב ואת כל האדם אשר לקרח ולא מן השרופים דכתיב ובאכול האש את החמשים ומאתים איש ולא קרם כמתניתא תנא קרם מן השרופין ומן הבלועין מן הבלועים דכתיב ותבלע אותם ואת קרם מן השרופין דכתיב (ותצא אש מלפני ה') [ואש יצאה מאת ה'] ותאכל את החמשים ומאתים איש וקרם בהדיהו אמר רבא אמ"ר דכתיב שמש ירח עמד וכלה לאור חצין יהלכו מלמד שעלו שמש וירח לזכור אמרו לפניו רבש"ע אם אתה עושה דין לבן עמרם נצא ואם לאו לא נצא עד שורק בהם חצים אמר להן ב"בכבודי לא מחייתם בכבוד בשר ודם מחייתם והאידין לא נפקי עד דמחו להו דרש רבא מאי דכתיב וואם בריאה יבא ה' ופצתה האדמה את פיה אמר משה לפני הקב"ה אם בריאה גיהנם מוטב ואם לאו יבא ה' למאי אלימא למבריה ממש והא א"ן כל חדש תחת השמש אלא לקרובי פיתחא ר"כ רבא תנא מ' משום רבינו אמרו מקום נחבדו להם בניהם וישבו עליו ואמרו שיהי אמר רבה בר בר חנה יזמנא חדא הוה קאזוינא באורחא אמר לי ההוא טייעא תא אחוי לך בלועי דקרח אויל חזא תרי בועי דהוה קא נפק קיטרא מנייהו שקל גבבא דעמרא אמש'י מיא ואתביה בריש רומחיה ואחלפי' התם איהרץ א"ל אצ"ת מה שמעת ושמעית דהו קאמרי הכי משה ותורתא אמת והן בראים

17. ואשר עשה לדתן ואבירם בני אליאב בן ראובן אשר פצתה הארץ את פיה ותבלעם ואת כחיהם ואת אהליהם ואת כל היקום אשר ברגליהם בקרב כל ישראל: דברים י"א ז